

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๘

เสวยนิพพานทั้ง ๆ ที่มีกิเลส

นสพ.ไทยรัฐกับเดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์ที่ใหญ่โตอยู่มากในเมืองไทยเรา ไม่ค่อยเห็นออกเรื่องเหล่านี้เลย(เขตเศรษฐกิจพิเศษ) ก็มีแต่นสพ.พิมพ์ไทย ออก เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องใหญ่โตอยู่มากชาติบ้านเมือง ควรที่หนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นหัวใจของคนทั้งชาติ ควรจะคัดเลือกมาออกๆ ให้คนได้ยินได้ฟัง สำหรับเราเองเราพูดจริงๆ นะ คือไม่อยากจะฟังไม่อยากจะพูด แต่ก็จำเป็นต้องให้พูดอยู่นี้ เพราะเราเกี่ยวโยงกันหมดทั่วประเทศไทยเรา ถ้าไม่พูดไม่อะไรส่วนเสียก็รู้สึกจะมีมากขึ้นๆ เมื่อพูดบ้างก็มีการโต้แย้งบ้างเสียบ้างเป็นธรรมดา ถ้าไม่พูดเลยก็มีแต่เสียแล้วจบไปเลย เราพิจารณาหมดแล้ว

เราไม่อยากจะเกี่ยวอะไรเหล่านี้กับโลกเราพูดจริงๆ พูดออกจากหัวใจผิดไปไหนวะ ก็มันไม่มีอะไรเลยกับโลกธาตุนี้ อยู่ก็มีแต่ร่างอันนี้ ร่างอันนี้กับอันนี้มันก็เหมือนกัน ก็เครื่องมือของใจ ร่างกายเหล่านี้เป็นเครื่องมือของใจ เครื่องมือก็มีหลายชนิด ตา นั้นเครื่องมือของใจ หู จมูก ลิ้น กาย เครื่องมือของใจ คำว่ากายก็ประสาทส่วนต่างๆ มีแต่เครื่องมือของใจทั้งนั้นๆ ก็จะผิดแปลกกันอะไร สำคัญอยู่ที่ใจ

โห ใจนี่ลึกลับมากนะ มองไม่เห็นง่าย ๆ แหะ ธรรมดาๆ มองไม่ได้มองไม่ออก มองไม่รู้ ต้องเป็นศาสดาแต่ละองค์ๆ มามอง เพราะฉะนั้นเรื่องพุทธศาสนาจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย องค์ศาสดาความรู้สามารถมองเห็นทะลุสิ่งปิดบังของตัวเองและของโลกทั้งหลายออกได้อย่างชัดเจน จึงเรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งโลก โลกในโลกลอกตลอดทั่วถึง คือหัวใจพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่เปิดจ้อออกมาดูโลก นอกจากนั้นมีแต่กิเลสมันปิดไว้หมดเลย โลกจึงถูกกิเลสปิดบัง ไปก็ชนนั้นชนนี้เรื่อยไปอย่างนั้น

ก็คิดดูอย่างเรานั่งอยู่นี้ พอหลับตาบิ๊บอะไรมีเท่าไรมันก็ไม่เห็นจะให้หัวใจ พอสัมขึ้นมาน้ำมันก็เห็นหมด สิ่งที่เห็นหมดเป็นสิ่งที่มีความดั้งเดิม เวลาไม่เปิดตาเปิดใจก็ไม่เห็น พอเปิดใจออกมาก็เห็น นั่นละใจพระพุทธเจ้าเปิดจ้อออกมา ทุกสิ่งทุกอย่างมีอยู่แล้ว ทรงนำมาสอนโลกทั้งดีและชั่วทุกอย่างที่มีอยู่แล้วนั้น ให้โลกได้คัดเลือกกัน อย่าเอาหัวชนๆ ไปที่เดียว มีแต่หัวแตกกันทั้งนั้นแหละสัตว์โลก สัตว์หัวแตกรู้จักไหมละ มันไม่มีหูมีตา ดูช่องทางที่จะแคล้วคลาดปลอดภัย มีตั้งแต่โดนเอาๆ ทั้งเขาทั้งเรานะไม่ได้ตำหนิใคร นี้กิเลสตัวมีดบอดมันปิดไว้หมด

จะตัดจะดันไปไหนก็หลับตาตัดดันไปอย่างนั้นไม่ได้ล้มตา เพราะฉะนั้นจึงมีแต่ความผิดความพลาด ความเดือดร้อนกระทบกระทั่งกันทุกหย่อมหญ้า ก็เพราะต่างคน

ต่างตาบอด ใครก็ไปด้วยความตาบอดก็ชนกันเรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้นแหละ คำว่าชนกันก็คือ กระทบกระเทือนกันนั้นแหละ รายได้รายเสียทุกอย่าง มีแต่เรื่องคนตาบอดเอาหัวชนกันไปเลย ตามองไม่เห็นกันแต่หัวชนหัวแตกได้ นั้น นี่ใจบอดเสียอย่างเดียว

ธรรมอันนี้ใครจะไปรู้ได้ง่าย ๆ ไม่ได้ง่ายนะ ไม่งั้นพระพุทธเจ้าจะไม่ทรงท้อพระทัย ยังไง ทรงปรารถนาเป็นโพธิญาณเป็นศาสดาของโลก มี ๓ ประเภท ประเภทหนึ่ง ๑๖ อสงไขย นับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง ไม่ทราบว่าจะเท่าไร ก็หมายถึงเอาเลขล้านไปลง ๑๐ ล้าน ๒๐ ล้านเรื่อย ๆ ไปเลย นี่เรียกว่านับไม่ได้หลายหน ๆ อสงไขย แสนมหากัปนี้ก็พิลึก ท่านเทียบ กัปเอาไว้ โถ ความนานของกาลเวลาอันนั้นที่เรียกว่าหนึ่งกัป นานขนาดนั้น ๆ เป็นหนึ่งกัป สองกัป แสนมหากัป แล้วอสงไขยยังใหญ่กว่าพวกมหากัปนี้อีก ของง่ายเมื่อไร นี่ละที่มิด บอดเอาหัวชนกันอยู่ตลอดมา พวกนี้พวกมิดบอดพวกหัวชนกัน ตามองไม่เห็น มีแต่หัวชน ไปเรื่อย

คนตาบอดไปไหนจะปลอดภัยที่ไหน มันก็มีแต่อันตรายรอบตัว ก้าวไปไหนก็ผิด ทั้งนั้น ๆ โดนนั้นโดนนี้คนตาบอด คนตาดีจะไปโดนอะไรมองเห็นอยู่ หลีกไป ๆ แต่คนตา บอดไม่ว่าเล็กว่าใหญ่มันโดนได้ทั้งนั้น เหยียบได้ทั้งนั้น นี่ละความใจบอด อันนี้ โห เปิด ยากนะ ต้องพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มาเปิดสัตว์โลกถึงจะเปิดได้ ถึงขนาดนั้นยังทรงท้อ พระทัยเสียจน...แทบจะไม่สอนโลก ก็เปิดออกได้ มีแต่พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว นอกนั้น ไม่มี ในเบื้องต้นพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว จากนั้นก็เปิดหัวใจพระสาวกออกแล้วก็ช่วยกัน ช่วยภาระแบ่งเบาพระพุทธเจ้าร้อนสัตว์โลกไปเรื่อย ๆ มาจนกระทั่งทุกวันนี้ เราจะ ปราศจากกรรมไม่ได้ ต้องเอาหัวชนตลอดไปเลย ตั้งกัปตั้งกัลป์ก็อยู่นั้น ชนอยู่นั้นไม่หยุด ไม่ถอยไม่เข็ดไม่หลาบ เพราะไม่มีอะไรจะทำให้เข็ดหลาบ กิเลสไม่ทำให้เข็ดหลาบ มันทำ ให้หลอกไปเรื่อย ให้ตีมด่าไปเรื่อย ตายไม่เข็ด ทุกข์เท่าไรก็ผ่านไปเสีย หายเจ็บไปไม่เห็น ก็โดนของแก่นั้นแหละ โดนทุกข้ออันเก่า

เรื่องศาสนาจึงเป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นเพียงพระองค์ เดียวเสียงลั่น ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ฟังซิใครเสียงลั่นเหมือนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ละ ไม่ มีนะ มีแต่เสียงลั่นด้วยความมิดบอด ร่ำลือกันทางนั้นร่ำลือกันทางนี้ มีแต่จุดแต่เผาแต่ ทำลายกัน โลกกว้างแสนกว้างไม่มีความหมาย มีแต่พินแต่ไฟรอบไปหมด ใหญ่เท่าไรยิ่งไฟ กองใหญ่เผาใหญ่ เผากัน โลกของกิเลสคือโลกไฟโลกไฟ โลกของอรรถของธรรมคือ น้ำดับไฟ มันจะแสดงเปลวมากเท่าไร อำนาจของน้ำสาดลงไปมันก็ยุบลง ๆ ถ้ามีน้ำน้อยก็ ไม่พอกับไฟ ถ้าน้ำมากดับหมดสนิท ดังพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ดับได้หมดโดย ลิ่นเชิงไม่มีเหลือ ท่านเหล่านี้ผู้เหนือโลก ท่านจึงเรียกว่า โลกุตระธรรม ธรรมเหนือโลก ผู้ใด

เข้าถึงธรรมนั้นแล้วเป็นคนเหนือโลกไปหมดเลย ถึงร่างกายจะเหมือนโลกก็ตาม เป็นส่วนสมมุติ ส่วนวิมุตติจิตนั้นพ้นไปหมดแล้ว

พระพุทธเจ้าสอนโลก พระสงฆ์สาวกท่านสอนโลก ท่านสอนด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงภายในใจของท่านจริงๆ นะ ท่านไม่ได้สอนด้วยลูปคลำอันนั้นลูปคลำอันนี้มาสอน เราเองไม่แน่นอนสอนคนอื่นก็ไม่แน่นอน แล้วจะเอาความแน่นอนมาจากไหน ทั้งผู้เทศน์ก็ไม่แน่นอน ผู้ฟังก็ไม่แน่นอน ผู้เทศน์ก็หูหนวกตาบอด ก็เลสปิดหูปิดตาอยู่ด้วยกัน ผู้ฟังก็แบบเดียวกัน ตาบอดต่อตาบอดจูงกันไปอย่างนั้นแหละ ยังดีที่ได้เอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาแสดงไว้พอมีสาระบ้าง จึงว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ความเอาหัวชนกันมาตั้งก็ตั้งก็ล้มมีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น

ใครจะพยายามฝึกหัดตัดแปลงตนเองก็ให้ฝึกหัด ให้เชื่อฟังนะ เสียงพระพุทธเจ้าไม่ใช่เสียงฆาตกร เป็นเสียงได้กำไรทั้งนั้น เสียงดีทั้งนั้นไม่ใช่เสียงชั่ว แต่มันไม่ยากฟังซิ มันไม่เหมือนเพลงลูกทุ่ง เพลงลูกทุ่งนี้ โห้ย แดกกันไปเลย พอว่าอย่างนี้เราก็ระลึกได้ เราไปกรุงเทพฯ เข้าไปในสวนสัตว์ เขาเล่นละครสัตว์ มันขบขันพวกหัวโล้นด้วยกัน โอ้เรานี้อายุเขาประกาศลั่นจะเล่นละครสัตว์ในนั้น เขาประกาศเป็นวันๆ พระเข้าไปชมสวนสัตว์ได้ เขากำหนดวันที่เท่าไรบ้างเราลืมแล้วแหละ เรา ก็โหม่ไปกับเขาไปเที่ยวดู

พอเขาประกาศเท่านั้น อู๊ย หูดีแท้ๆ นะหูพระเรา หูดีมากทีเดียว พอเขาประกาศก็พริบเลย โอ๊ย ประตูเข้าทันทีทัน ไม่ทันก็พังเข้าเลย เราดูไม่ได้ก็เปิดหนีเลย แทนที่เขาประกาศให้เข้าไปดูเรากลับเปิดหนีเลย เราดูเพื่อนฝูงดูไม่ได้ว้างั้นเถอะ นี่พูดจริงๆ ไม่ได้ยกยอตัวเอง ไปเห็นอย่างนั้นจริงๆ จิตมันไม่รับเลย พังประตูเข้าไป เราเปิดออกเลย จึงได้เห็นเรื่องของพวกเดียวกัน โอ๊ย ทำไมเป็นอย่างนี้ มันพังเข้าไปอย่างนั้นละ ถ้าเป็นลูกทุ่งแล้วพังเข้าไปเลย พอเขาประกาศเท่านั้นว่าลูกทุ่ง ประตูพังเลยเทียว พระหัวโล้นนี้แหละไม่ใช่พวกไหน หัวโล้นคือหัวหลงตาบวนี้ หลงตาบวก็ได้ไปเห็นต่อหน้าต่อตา พูดไม่ถูกได้ยังไง ไปเห็นแล้วดูไม่ได้ว้างั้นเถอะ มันเป็นบ้าขนาดนั้นแหละพระเรา พอเขาว่าเท่านั้น โอ้โห้ย หูดีตาดี พังเข้าไปเลย พอเห็นอย่างนั้นเราก็เปิดหนีเลย เดี่ยวนั้นเลย เข้าไปดูไม่ได้มันสลดสังเวช จึงไม่ลืม วันนี้ระลึกได้จึงเอามาพูดเสีย ไปดูละครสัตว์ มันขบขันจะตาย

นี่ละลูกทุ่ง ไม่ว่าหัวโล้นหัวชนมันชนเข้าไปเหมือนกัน ลูกทุ่งมันลากได้ทั้งนั้นทั้งหัวโล้นหัวชน ลากไปได้เลย เราเลยไม่ลืม เปิดหนีเลย ดูเพื่อนฝูงมันดูไม่ได้ ไปด้วยกันนั้นแหละผ้าเหลืองๆ หัวโล้นๆ เหมือนกัน แต่จิตมันไม่รับนั้นซี ไปเห็นแล้วเป็นอย่างนั้นมันสลดสังเวช ดิดฝั่งหนีเลยไม่ดู ดูความหยาบของคนมันเลวพอแล้วจะไปดูอะไรสัตว์ สัตว์เขาไม่ได้หยาบขนาดนี้ นั่น ดูไม่ได้เลย ไปดูสวนสัตว์ นานแล้วแหละ ๓๐ กว่าปีละมัง ตั้งแต่ยังหนุ่มน้อยอยู่นั้น ไปดูกับเขา ไปเฉยๆ ว่าสวนสัตว์มีอะไรต่ออะไรบ้าง พวกลูกศิษย์

นายทหารเขาพาไป เลยไปลองดู เลยไม่ได้ดู ดูแต่สัตว์ธรรมดา ละครัสต์ที่เขาประกาศ ป้างๆ ไม่ได้ดูเลย เหน่หนี่ พวกนั้นรุมกันเข้าพวกลูกทุ่ง นี่ละลูกทุ่งมันหลอกเท่านั้นประตูปังเลยเทียว ให้ระวังนะที่หน้าวัดเรานั้น ไม่ใช่ธรรมดาเนะมันกำแพง หัวแตกนะ พอลูกทุ่งตั้งขึ้นเดี่ยวหัวแตกนะ กำแพงไม่แตก ขบขันเหลือเกิน

ตั้งแต่นั้นมาไม่เคยเข้าไปอีกนะจนปานนี้ ไปทีเดียวเท่านั้น กำแพงแตกแล้วก็เลยไม่ไปอีกเราก็ดี นี่ละที่พูดถึงเรื่องความปิดบังของกิเลส มันปิดบังใจของสัตว์ให้เอาหัวชนไปเลยไม่เห็น หัวชนหัวแตกแล้วตายังไม่เห็นอีก หัวแตกแล้ว เลือดสาดแล้ว ตายังมองไม่เห็น ตคนกรอกเวจีเสียพอ แหก ตายังมองไม่เห็นยังจะไปตกอีก นั้นเป็นอย่างนั้น เรียกว่าไม่เข็ดไม่หลาบ ก็มันไม่เห็นพอที่จะให้เกิดความเข็ดหลาบ ว่าไปเจอเข้าอย่างนั้นเป็นความทุกข์อย่างนั้นๆ มาระลึกได้แล้วใครจะอยากไปเจออีกละ ไม่ไป แต่นี้มันไม่เห็นละชิ เจอเอาๆ

เวลามันบอดมันบอดจริงๆ นะจิต เพราะฉะนั้นการสอนโลก พระพุทธเจ้า พระสาวกท่านสอนโลก กับโลกที่มีกิเลสสอนกัน จึงผิดกันมาก ยกคัมภีร์มาสอนด้วยกันก็ไม่เหมือนกัน คัมภีร์นั้นอ่านตามร่องรอยท่านเขียนไว้ จะผิดถูกประการใด ผู้ไปจดจารึกก็เป็นคนมีกิเลสเสียมากต่อมาก ถ้าเป็นพระอรหันต์ท่านจดจารึกไม่ผิด แต่ปุถุชนคนเราซึ่งจดจารึก ว่าเอาธรรมของจริงมา ของปลอมแทรกมาจนได้นั้นแหละในคัมภีร์นั้น ที่นี้ก็คว่าเอาหมดๆ ทั้งกระดูกทั้งก้าง กินแล้วก็ติดคอคาคอกกระดูก ก้าง ว่าไง ทำให้ผิดไปได้

ถ้าเป็นพระอรหันต์ท่าน ท่านรู้จริงๆ รู้รู้ภายใน ท่านไม่มารู้ตามอันนั้นอันนี้ อย่างตำราตำราว่าอย่างนี้ ผิดกันมากนะกับรู้ภายในใจ รู้แจ่มแจ้งชัดเจนมากไม่สงสัย การสอนคนจะสงสัยที่ไหนเมื่อเจ้าของแน่แล้วจึงสอน สิ่งที่รู้มาเห็นมาทุกอย่างประจักษ์อยู่กับตากับใจเจ้าของ พุดไปจะผิดไปที่ไหน นั้น ไอ้ที่ไม่รู้ไม่เห็น ได้ยินแต่เขาพุด เหมือนคนตาบอดคนตาบอดนี้คุยเก่งนะ โม่ไม่หยุด อยากให้เขาฟังเราคนเดียวพุดว้อๆ น้ำลายหมดแล้วยังไม่ถอย คนตาบอดชอบโม่ชอบคุย คนตาดีเขาไม่ชอบคุยแหละ สิ่งใดเห็นด้วยกันจะไปตีกันอะไร อันนั้นมันไม่เห็นนั้นชิ มาโม่ให้พวกที่เขาเห็น เขาเบื่อจะตาย เข้าใจไหม คนตาบอดโม่ให้คนตาดีฟัง คนตาดีจึงเบื่อคนตาบอด

เหมือนคนเมาเหล้า ต่างคนต่างไม่เมาก็ดี มันก็รู้กันอยู่ผิดถูกชั่วดี ไอ้ตัวมันเมามันไม่รู้ดีชั่ว มันโม่บ้าอยู่นั้นแหละ คุยแล้ว ลาละครับๆ คุยอยู่ไม่หยุดแล้วก็ ลาละครับๆ วันยังค่ำยังไม่ลุก เขาหนีกันไปหมดแล้วมันยัง ลาละครับๆ ลากับหัวตอกก็ลา ไม่มีคน เขาหนีไปหมดแล้ว นั้นพวกบ้าสุราเพียงเท่านั้นก็รู้ เห็นเขาเขียนไว้ตามข้างทาง เมาไม่ขับ มันก็รู้กันอยู่ไปขับทำไมขับรดขับรา สุราก็คือน้ำบ้ำ กินแล้วเป็นบ้ำสดๆ ร้อนๆ จำเป็นอะไรต้องประกาศติดกันทั่วไปหมด ไปที่ไหน เมาไม่ขับ จะขับไปทำไมรู้อยู่มันเมา ถ้าจะไปแล้วก็ไม่มีกิน ก็มีเท่านั้น

อย่างที่ปากดง เราเห็นด้วยตาอันนี้ เห็นด้วยตาของเรา มองไปเห็นมันวิ่งไปข้างหน้า เราเรายู่ข้างหลังมองไป ได้พูดในรถ โอ๊ย ไม่ได้นี่คนขับเมานะ ต้องรีบหลีกเลี่ยงให้มันไปเสีย เราพูดกัน เพราะมองดูมันสายโน้นสายนี้ไปเรื่อย มันเมา เป็นรถเก่งด้วยนะ พอผ่านไป ลึกครู่หนึ่ง คือเรารับผ่านห่างๆ นะ มันไปสายโน้นสายนี้ไปอย่างนั้นละคนเมา เราไม่ได้เห็น ตัวมัน มองดูรถก็รู้ เลยพากันรีบหลีกเลี่ยงออกไป พอไปไม่นานมองคืนมา เห็นไฟ โห้ย เปลว มันลุกท่วมตัวรถ มันไปชนเสาเสาไฟฟ้า เห็นไหม รถไปชนเสาไฟฟ้า ไอนั้นมันตายหรือไม่ ตายก็ไม่รู้ เพราะเราผ่านไปแล้วเราก็ไปเลย อย่างนั้นละเมา เขาประกาศกันทุกแห่งทุกหน เมาไม่ให้ขับ มันก็ยังไปขับ นั้นละคนเมาเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เหมือนคนดี

คนไม่เมาคนดีไปปลอดภัยทั้งนั้น ถนนอัดแน่นขนาดไหนรถก็ไม่ชนกัน ถ้ารถคน เมาไปคันเดียวเที่ยวชนไปหมด ไม่มีที่ชนชนเสาไฟฟ้าก็ชน ไม่อัดไม่อั้นเรื่องการชนคนตา บอด ชนตะไปเลย คนตาดีเขาไม่ชน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านตาดีท่านไม่ชน พวกเรา มันพวกตาบอดมีแต่ชน เกิดแต่เรื่องแต่ราว ภายในใจเจ้าของก็เป็นไฟอยู่ นี่ คิดปรุงมีแต่ เรื่องราว ทำให้เกิดไฟเกิดไฟเผาเจ้าของเพิ่มเติมเข้าอีก กิเลสอยู่ตรงไหนเป็นไฟอยู่ตรงนั้น เป็นความเมาอยู่ตรงนั้น ไปไหนก็เมา เมาวันเมาคืน เมาปีเมาเดือน เมาเหมือนจะไม่ตาย ทั่วๆ ที่จะตายเหมือนโลกเขาทั่วไปนั้นแหละ แต่คนเมามันความสำคัญไปอีกอย่างหนึ่ง คน ไม่เมาไม่ลืมนื้อลืมตัว คนเมานี่ตัวลืมตัว นึกลืมตัว พากันระมัดระวังนะ

ใจดวงนี้เวลามันมีดมันมีดจริงๆ เวลามันจ้ำขึ้นมาแล้วมันไม่ใช่ใจดวงนั้นละซิ เหมือนตาเรานี้หลับบับเข้าไปนี่เป็นโลกหนึ่งขึ้นมาแล้ว มีอะไรทำอะไรมันก็ไม่เห็น พอลืมตา บับมันเห็นหมด เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่แล้ว พอลืมตาขึ้นก็เห็นเพราะมีอยู่แล้ว หลับตาบับ เหมือนสิ่งเหล่านั้นไม่มี แล้วก็โดนเอาๆ ใจบอดเป็นอย่างนั้นละ ถ้าใจสว่างไม่โดน เราย่า พุดอะไรไกลๆ ที่มันหยาบๆ พุดอยู่ในจิตนั้น ความคิดปรุงคือสังขาร นี่เครื่องมือของใจ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นเครื่องมือของใจ สังขารความคิดความปรุงนี่ก็เป็นเครื่องมือของใจ เวลามันคิดมันปรุงเรื่องอะไร ใจที่ยังไม่รู้ก็วิ่งตามๆ ความคิด หลงสังขารความคิดเจ้าของ นั้นละมากที่สุด

สัญญา ความจำได้หมายรู้ สัญญา กับสังขารตัวสำคัญมาก หลอกเจ้าของเก่งมาก ทีเดียว อยู่เฉยๆ ไม่มองเห็นอะไรมันก็หลอกอยู่ภายใน ตีนอยู่ภายใน หลงอยู่ภายใน นี่ เรียกว่าเครื่องมือใช้ ที่นี้เครื่องมือใช้เมื่อใจเป็นอัมพาต เครื่องมือก็กลายเป็นอัมพาตไป ด้วยกัน เป็นภัยไปหมดเครื่องมือ ทำลายไปได้หมด ถ้าใจเป็นบัณฑิตเป็นผู้รอบคอบเสีย อย่างเดียว เครื่องมือก็เป็นเครื่องมือใช้ธรรมดา เป็นประโยชน์ไปหมด อันนั้นควรแก้สิ่งนั้นๆ จับมาใช้ๆ เป็นประโยชน์ไปหมด ถ้าตัวเจ้าของเป็นอัมพาตเสีย เครื่องไม้เครื่องมือ

เหล่านั้นเป็นอันธพาลไปตาม ๆ กันหมด นี่ละเรื่องชั้นของเราที่เอาไปทำลายกัน ก็คือชั้นของอันธพาล

กับชั้นของจอมปราชญ์ต่างกันนะ ชั้นของจอมปราชญ์ท่านจะพาก้าวเดินในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม ที่ไม่ถูกท่านไม่พาไป ท่านไม่นำเครื่องมือนี้ไปใช้ในสิ่งที่ไม่ถูก ท่านจะนำไปใช้แต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นจึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องสอดส่อง มองดูเหตุดูผลต้นปลายผิดถูกชั่วดีก่อนที่จะทำอะไร ถ้าทำด้วยความคิดความปรงเฉย ๆ นี่ละอะทั้งนั้นแหละ ไม่ดีเลย นี่เรียกว่าเครื่องมือของใจ ถ้าใจเป็นนักปราชญ์ เครื่องมือก็เรียกร้อย เป็นประโยชน์หมด ถ้าใจเป็นอันธพาลมีดบอด เครื่องมือทั้งหลายก็กลายเป็นภัยรอบตัว จับอะไรมาทำลายได้หมด

คำว่าชั้น ๆ รูปชั้นคือรูปร่างกลางตัวของเรานี้ เรียกว่ารูปชั้น ชั้นละ แปลว่ากอง ถ้าเป็นหนึ่งส่นหนึ่งสือก็เรียกว่าหมวด ถ้าเป็นเรื่องราววัตถุต่าง ๆ เรียกว่ากอง ชั้นละแปลว่ากอง แปลว่าหมวด รูปชั้นคือร่างกายของเรา เวทนาชั้น ความสุข ความทุกข์ เฉย ๆ เกิดขึ้นภายในร่างกายและจิตใจ ทั้งสุข ทั้งทุกข์ ทั้งเฉย ๆ เกิดได้ทั้งทางร่างกายและทางด้านจิตใจ สำหรับคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป แต่สำหรับพระอรหันต์ทุกข์จะเกิดได้เพียงภายในร่างกาย ไม่สามารถจะเข้าไปซึมซาบภายในจิตใจท่านได้ แน่มันต่างกันนะ มันเป็นอฐานะ เหมือนว่าเป็นคนละฝั่งเลย มันจะเกิดทุกข์เดือดร้อนประการใด ก็โลกสมมุติ ชั้นก็เป็นสมมุติเหนือสมมุติไปได้ยังไง เขาก็เป็นสมมุติ เราก็คือเป็นสมมุติ เขาทุกข์ได้เราก็ทุกข์ได้เรื่องชั้นอันนี้แต่จิตต่างกัน

ถ้าเป็นชั้นของคนสามัญธรรมดาแล้ว ร่างกายทุกข์ จิตใจก็ทุกข์ไปด้วย ซึมซาบเข้าถึงกันเป็นทุกข์ทั้งร่างกายและจิตใจ สุดท้ายก็ไปหนักอยู่ที่จิตใจผู้รับกองทุกข์จากร่างกายที่เป็นทุกข์นี้แหละ เพิ่มเข้าไปในตัวของผู้ใจผู้ใจเขลา ถ้าจิตบริสุทธิ์เสีย อย่างจิตพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ถึงจะเป็นอะไรก็เป็นแต่เพียงร่างกาย เป็นสัดเป็นส่วน บังคับให้ซึมซาบกันก็ไม่มีทางทำได้ ท่านจึงเรียกว่าอฐานะ เป็นไปไม่ได้แล้ว ร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วยก็รู้ว่าเจ็บ แต่จะ让您หันเหหนีกับสิ่งเหล่านี้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปท่านไม่มี ท่านเป็นธรรมดาอยู่อย่างนั้น นั่นละจิตที่อบรมแล้วผิดกันอย่างนั้น จึงควรให้ได้รับการอบรม เอาร่างกายไปทำในทางที่ถูกที่ดี จะเป็นประโยชน์เข้าสู่จิตใจด้วย ไม่เป็นโทษเข้ามาสู่จิตใจด้วย ก็มีแต่ความดีงาม

วันเสาร์วันอาทิตย์หรือวันพระวันโกน ควรจะให้มีความว่างบ้างสำหรับเรา จิตใจที่หมุนไปตามโลกสงสารนี้ทั้งเขาทั้งเรา พอตื่นนอนเท่านั้นมันก็เป็นแล้ว หมุนตัวของมันแล้วเครื่องจักรมันทำงานของมันเอง ความคิดความปรงไปก่อนแล้ว พอตื่นขึ้นมาความคิดติดเครื่องไว้แต่เมื่อไรไม่รู้ ไปแล้ว จนกระทั่งหลับ เอาความหลับเป็นยาระงับเครื่องความคิด

ปรุง คนหลับยอมสงบ ชั้นธสงบ ยิ่งหลับสนิทชั้นธก็ยิ่งสงบ นั่นละคนเราที่ได้รับความสุข บ้างก็ได้รับเวลาหลับสนิท ถ้าไม่มีความหลับมาระงับดับเลย โลกไม่มีความหมายนะ ที่มี ความหมาย เวลาจะตายจริงๆ มาหลับสนิทได้บ้างก็ค่อยยังชั่วหน่อย จึงเรียกว่า แต่เรียก เฉยๆ ไม่ใช่เป็นตัวจริงแท้ๆ คล้ายกันแต่ไม่เหมือนกัน เป็นอันเดียวกัน

มนุษย์เราจะได้เสวยนิพพานทั้งเป็นก็คือเวลาหลับสนิท วางั้นนะ เวลาหลับสนิท มันจะไม่คิดไม่ปรุงไม่ฝัน ไม่ฟุ้งเพื่อไปกับอะไร เจ็บเลย หายห่วงทุกอย่าง ร่างกายของ ตัวเองทุกสัดทุกส่วน ที่หลับที่นอนหอมอนมุ้ง ญาติมิตรเพื่อนฝูง สามภรรยา ไม่มีเลยใน เวลาหลับสนิท หมด ปลอ่ยโดยประการทั้งปวง ว่าได้เสวยนิพพานทั้งเป็นก็คือเวลาหลับ นิท แต่กิเลสมันมีอยู่นั้น พระอรหันต์ท่านไม่มีกิเลส ท่านหลับสนิทไปเอง จึงเรียกว่า นิพพานๆ ดับสนิท เรียกว่านิพพาน ไม่มีเหลือ อันนี้กิเลสมันนอนเวลานั้น เจ้าของพักผ่อน หลับได้บ้าง เพราะอวิชชาคือกิเลสมันนอน ถ้าไม่ฝันเลยนอนหลับสนิท นั่นละได้ชม นิพพานทั้งๆ ที่มีกิเลสอยู่ในเวลานั้น แต่เพียงเทียบเท่านั้นนะ อย่างอื่นจะเทียบก็เทียบไม่ ถูกเทียบไม่ได้ อันนี้พอฟังได้บ้าง ไม่ใช่มากนักนะ บ้างเท่านั้นเอง หากพอคิดเป็นหลักเป็น เกณฑ์มาเป็นคติเครื่องเตือนใจตนได้

คนเราเวลาหลับนี้จะไม่มื่ออะไรติดหัวใจเลย สนิทแนบ อวิชชาตัวกัณฑ์ใหญ่มันพัก ตัว ทุกสิ่งเครื่องจักรเล็กเครื่องจักรน้อยก็ระงับตัวไปในเวลานั้น จึงเรียกว่ามีความสุขเวลา หลับสนิท ถ้าหากว่ายังฝัน ยังคิดปรุงนั้นปรุงนี้ไม่เรียกว่าหลับสนิท นิพพานก็ไม่สนิท เข้าใจ ไหม ถ้าหากว่าหลับสนิทนั้นได้ชมนิพพานทั้งที่มีกิเลสอยู่ในเวลานั้นบ้าง พวกนั้นจำเอานะ เพราะเวลามันหลับสนิทมันหมดไม่มีอะไรเหลือในโลกอันนี้ คนเราหลับสนิทหมดห่วงใย ไม่มีอะไรเลยเวลาหลับสนิท เวลาตื่นมามันก็มีตามธรรมชาติของมัน เรียกว่าเอาเวลาหลับ นิท ไม่ได้เวลาไหนก็เอาเวลาหลับสนิท ได้ชมนิพพานบ้างก็เอา แต่อย่าหลับจนกระทั่ง หอมอนแตกนะ ส่วนมากถ้าลงได้ชมนิพพานมันเอาจนหอมอนแตกนะพวกนี้นะ มันชมไม่รู้จัก ประมาณ เอาจนหอมอนแตกเสื่อขาดเลยเทียว ชมนิพพาน

นี่เทียบเรื่องนิพพาน แต่เพียงเทียบเฉยๆ นะ คืออันนี้กิเลสสิ้นซากไปแล้ว ยัง เหลือแต่ชั้นธ พอชั้นธระงับตัวก็หลับ อันนี้ระงับตัวเสียเท่านั้นธรรมชาตินั้นหมดแล้ว ดับ โดยสิ้นเชิงอยู่แล้ว นี่ละธรรมที่เรากล่าวเหล่านี้ ใครเป็นคนคุยเขี่ยชุดคันทามาสอนพวกเรา มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น เบื้องต้นคือพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ นั่นละเป็น ผู้นำในชั้นเริ่มแรกแล้วมาสอน ก็ค่อยได้เรื่องได้ราว ค่อยยับเยินยับเยินตัวขึ้น ผ่านไปได้ จนถึงนิพพานเหมือนพระพุทธเจ้า ถ้าไม่มีผู้สอนเลยแล้วเท่านั้น ไม่มีทาง มีตมิตปิดทวาร ตลอด ตั้งกัปปตั้งกัลป์จะเกิดตายสูงๆ ต่ำๆ ลุ่มๆ ดอนๆ อยู่อย่างนั้นตลอดไป พอมีธรรม

แล้วก็ค่อยก้าวขึ้น ๆ พันปีงเท่านั้น ทีนี้จะมามองดูภพชาติเจ้าของที่เคยเกิดมาสักเท่าไร ๆ นี่ ท่านแสดงไว้ในนั้นเป็นเรื่องของพระพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์เป็นเหมือนกันหมด

ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังได้ ชาติของพระองค์เองพิจารณา ย้อนหลังได้ตลอดทั่วถึง

จตุปปาตญาณ สามารถเล็งญาณดูความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลาย อุบัติที่นั่น ตายที่นี่ เกิดที่นั่น เห็นได้หมด ต้นเหตุของมันก็คืออวิชชา มาพิจารณาต้นเหตุนี้ขาดสะบั้น ไปแล้วหมด ภพชาติไม่มีเหลือ มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้น จากนั้นมาก็มีพระสาวกเป็นบาง องค์ ไม่ได้เป็นเหมือนกันหมดนะ ที่ว่าปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จตุปปาตญาณ เหล่านี้ ไม่ได้เหมือนกัน แต่ความบริสุทธิ์ใจนี้เหมือนกันหมด

อัสวักขยญาณ สิ้นอาสวะ สิ้นกิเลสภายในจิตใจ หมด

พอเปิดจำขึ้นมาแล้วมันดูไม่ได้จะให้เข้าใจ ถ้าดูแบบคนเราปุณฺณคนมีกิเลสหนานี้ แล้ว ดูจนไม่ได้สติโน่นแหละ มันสยดสยองมันตื่นเต้นด้วยความหวาดเสียวด้วยความกลัว ดีไม่ดีเป็นบ้าไปในเวลาได้เจอได้เห็นอันตรายในเวลานั้นก็ได้ อันตรายคือความเป็นมาของ ตัวเองนั่นแหละ มันร้ายแรงขนาดนั้น แต่มันไม่เห็นก็พออยู่พอเป็น เหมือนไปนอนอยู่ใน ท่ามกลางพวงจางพวงสามเหลี่ยมมันละ เขาเต็มอยู่นั้น เราก็นอนอยู่ในท่ามกลางจาง พวงสามเหลี่ยม นอนได้อย่างสบาย เพราะไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร นอนอยู่ด้วยกันได้ แต่มีคนมา รู้ แล้วเป็นยังไง ไอนี้มันมานอนอยู่ท่ามกลางจางพวงสามเหลี่ยมยังไงกัน คนทั้งหลายเขานอน ไม่ได้ ไอนั้นมันนอนได้สบาย นี่คือคนโง่คนหลง มันนอนอยู่กับพวงจางพวงสามเหลี่ยมพวง มหาภัยได้สบาย ผู้ที่ผ่านไปแล้วนอนไม่ได้ว่างั้นเถอะ พวกกันจำเอานะ เอาเท่านั้นแหละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz